

[Ivar Hansen]

ligt i en given situation vil kræve folketingets samtykke. Det er jo da for så vidt helt naturligt, og det er der jo så for så vidt ingen anledning til at slå fast i en dagsorden, som jeg lagde mærke til at hr. Lasse Budtz alligevel fandt anledning til.

Jeg mener også, at det er vigtigt at understrege, som ministeren gør, at den egentlige betryggelse, der er at hente i et alliancefællesskab, i sidste ende beror på de sammenfaldende interesser og den tillid, der eksisterer mellem medlemslandene. Det er jo sådan set det, hele sagen drejer sig om, og det er en af de centrale sætninger, som fortjener at blive understreget under disse debatter, hvor jo en væsentlig del af formålet fra spørgernes side er at sprede mistillid og usikkerhed.

Ministeren sagde til slut, at i et flertal i folketinget og befolkningen er der ingen alternativer til vores alliancemedlemskab. Ja, det er sagen, og det er også for mig uhyre vigtigt.

Men hvorfor skal vi i øvrigt have denne debat i dag? Ja, jeg er da godt klar over formålet. Forespørgerne er modstandere af vort medlemskab af NATO, af denne europæiske forsvarsalliance, det har de aldrig lagt skjul på. Det er deres ret at have denne holdning, og det er deres ret at benytte enhver lejlighed til også her i folketinget at sprede den skræk, som det nu er muligt for dem at sprede, og sprede usikkerhed om den danske beslutning, som blev truffet i 1949, og som et stort flertal siden har stået bag, og sprede den usikkerhed, som det nu er muligt at sprede. Ja, det er deres ret, og det må vi selvfølgelig tage til efterretning og tage debatten på det grundlag i denne forbindelse.

Men jeg kan ikke lade være med også at sige, at jeg synes egentlig, det er noget roderi, det her. Det er en særegen arbejdsform, vi herved præsterer i folketinget. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at folketinget jo for halvandet år siden under en sikkerhedspolitisk debat vedtog en dagsorden, hvori det besluttedes at nedsætte et sikkerhedspolitisk udvalg, det såkaldte Østergaardudvalg. Det har arbejdet siden da – ganske vist med afbrydelser, men lad os se bort fra det – og forholdet er vel oven i købet, at arbejdet i sikkerhedsudvalget efterhånden er ved at nærme sig en afgørende fase, hvor vi skulle have prøvet af, om det var muligt for et stort flertal at skrive sig til fortsat enighed om de

væsentligste sikkerhedspolitiske principper. Og jeg vil da ikke se bort fra, at det skulle være muligt.

Jeg har tidligere benyttet lejligheden til fra folketingets talerstol at sige, at jeg synes ikke rigtig, det passer sammen med en hensigtsmæssig arbejdsform, at arbejdet i udvalget gang på gang skal afbrydes med debatter i folketingssalen, hvor man skal flytte kommaer og punktummer eller hegnspæle og endelig tilrettelægge sikkerhedspolitikken. Var det dog ikke muligt at blive enige om, at vi nu gjorde det udvalgsarbejde færdig? Det er det altså ikke.

Som jeg allerede har sagt: jeg anerkender selvfølgelig forespørgerens ret til at rejse en sådan debat, men jeg havde egentlig håbet, at det var muligt for det flertal, der i øvrigt står bag vort NATO-medlemskab, at hindre, at der så absolut skulle vedtages dagsordener ved denne lejlighed, men det skal der tilsyneladende.

Jeg har jo lagt mærke til, hvad hr. Lasse Budtz har sagt. Jeg har også lagt mærke til, at hr. Lasse Budtz – jeg ved ikke for hvilken gang – understreger, at der selvfølgelig ikke skal sættes noget spørgsmålstejn ved socialdemokratiets holdning til vort fortsatte NATO-medlemskab. Men jeg lægger jo samtidig mærke til, at hr. Lasse Budtz alligevel på socialdemokratiets vegne fremsætter en dagsorden, som pålægger udenrigsministeren at stille forslag om oprettelse af et fælles nordisk embedsmandsudvalg, der kan undersøge mulighederne for og stille forslag til en nordisk atomvåbenfri zone.

Jeg erindrer jo den nordiske parlamentarikerkonference i november i fjor. Der blev såvel fra min side som bl.a. også fra norsk side i denne debat lagt overordentlig stærk vægt på, at udgangspunktet for dette projekt for vores vedkommende og for så vidt også for nordmændenes vedkommende må være, at vi er medlem af NATO-alliancen. Derfor må sådanne initiativer tage udgangspunkt i og ske i erkendelse af dette medlemskab af NATO-alliancen. Derfor kan jeg ikke tilbageholde en vis undren over, at socialdemokratiet fremsætter en dagsorden med det indhold, at vi nu skal til at agere i nordisk sammenhæng på dette område, tilsyneladende uden hensyntagen til de helt naturlige krav, man må stille til et medlem af en NATO-alliance.